

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 63/2021
30.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући по захтевима за преиспитивање судске одлуке које су поднели Фонд за хуманитарно право из Београда, број ..., кога заступа као пуномоћник Михаило Павловић, адвокат из ..., улица и Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, Београд, Булевар Краља Александра број 15, против пресуде Управног суда 24 У 8222/20 од 11.02.2021. године, уз учешће противне странке Републичког јавног тужиоца, Београд, Немањина број 22-26, у предмету информације од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтеви се **ОДБИЈАЈУ**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева Фонда за хуманитарно право из Београда за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаном пресудом донетом у спору пуне јурисдикције, ставом првим диспозитива, уважена је тужба Републичког јавног тужиоца и поништено решење Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број ...-...-.../...-... од 24.02.2020. године и решено тако што је одбијена као неоснована жалба Фонда за хуманитарно право из Београда изјављена против решења Министарства одбране Републике Србије – Генералштаба војске Србије број ...-... од 19.01.2016. године, а ставом другим диспозитива, одбијен захтев заинтересованог лица Фонда за хуманитарно право из Београда за накнаду трошкова управног спора. Решењем Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број ...-...-.../...-... од 24.02.2020. године, ставом првим диспозитива, поништено је решење Министарства одбране Републике Србије – Генералштаба војске Србије број ...-... од 19.01.2016. године; ставом другим диспозитива, наложено је Министарству одбране Републике Србије у Београду да без одлагања, а најкасније у року од пет дана од дана пријема овог решења, Фонду за хуманитарно право из Београда достави тражене информације, односно копије докумената у којима су оне садржане и то: 1. документе из којих се може сазнати ко је био командир а ко заменик командира Одељења за асанацију бојишта у 52. артиљеријско- ракетној бригади Војске Југославије током сукоба на Косову 1998. и 1999. године, као и да ли се та лица налазе у служби Војске

Србије и на којим радним местима су распоређена, односно уколико нису у служби Војске Србије када им је и из којих разлога престао радни однос; 2. документ о оснивању Одељења за асанацију бојишта 52. артиљеријско-ракетне бригаде Војске Југославије, с тим што ће пре достављања копије докумената заштитити податке о личности као што су – адреса становања, лични матични број грађана, датум рођења и сл., уколико су садржани у наведеним документима и исте учинити недоступним; ставом трећим диспозитива констатовано је да ће о извршењу решења из става другог диспозитива Министарство одбране Републике Србије обавестити Повереника, у року од седам дана од пријема овог решења.

Захтеве за преиспитивање побијане пресуде су поднели Фонд за хуманитарно право из Београда, заведен у Врховном касационом суду под бројем Узп 63/2021 и Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности из Београда, заведен у Врховном касационом суду под бројем Узп 80/2021. Како се наведеним захтевима побија законитост исте пресуде Управног суда 24 У 8222/20 од 11.02.2021. године, Врховни касациони суд је, на основу члана 74. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) сходном применом одредбе члана 328. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 87/18), спојио поступке по захтевима ради економичности поступка и доношења јединствене одлуке, тако што је списе предмета Узп 80/2021 спојио списима предмета Узп 63/2021, под којим бројем ће се предмет даље водити.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом из свих законских разлога, Фонд за хуманитарно право из Београда наводи да је 13.01.2016. године, у циљу истраживања почињених ратних злочина током сукоба на Косову, односно заговарања успостављања кажњивости за злочине, Министарству одбране поднео захтев за приступ информацијама од јавног значаја којим је тражио достављање информација о томе: ко је био командир за асанацију бојишта у 52. артиљеријско-ракетној бригади ВЈ, током сукоба на Косову 1998. и 1999. године; ко је био заменик командира у истом периоду; да ли се ове особе и даље налазе у служби Војске Србије; на којим радним местима су распоређена; уколико се не налазе, када им је и из којих разлога престао радни однос у ВС, као и достављање документа о оснивању Одељења за асанацију бојишта. Истиче да је решење Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности којим је наложено Министарству одбране да тражене податке достави засновано на закону и да је у складу са међународним уговорима, праксом међународних судова и надзорних тела у области људских права, као и са претходном праксом Управног суда. Сматра да побијана пресуда Управног суда, односно став Републичког јавног тужиоца који је прихватио Управни суд у побијаној пресуди, представља грубо кршење свих стандарда и одредби закона на којима је засновано решење Повереника а на које је подносилац захтева указао. Наводи да се Управни суд не бави питањем које Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја дефинише, а то је питање теста штете и теста јавног интереса, односно да се не бави проценом претежности интереса између права јавности да зна и другог права или интереса који се штити тајном. Са друге стране, Повереник се у оспореном решењу тим питањем бавио и дао детаљне разлоге за став да у конкретном случају претеже интерес јавности. Истиче да се Управни суд задовољио тиме да прихвати паушалне наводе Министарства одбране да је на тражену документацију стављена ознака „поверљиво“, што је, само по себи, довољно да укаже да те информације не могу бити доступне тражиоцу, а такво становиште суда очигледно

води у арбитражност и ограничавање људских права грађана Србије, јер институције сада могу произвољно и без образложења да ограничавају права грађана. Поред тога, Управни суд се ниједног тренутка не осврће на бројну праксу Европског суда за људска права, Комитета УН и друге релевантне правне акте међународних тела који директно регулишу ово питање, а који су достављени током поступка. Истиче да би Врховни касациони суд одлучујући о овом захтеву требало да се изјасни о ономе што је Управни суд пропустио да цени, а што је Повереник детаљно образложио у свом решењу. Указује на прописе и одлуке које сматра битним за решавање ове правне ствари, и то на одредбе Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и Закона о тајности података, те праксу Управног суда, Европског суда за људска права и Комитета УН за људска права, на смернице Европске уније о праву на слободу изражавања из 2014. године и Резолуцију Европског парламента о извештају о напретку Србије за 2014. годину. Такође указује на Глобалне принципе о националној безбедности и праву на информацију (Tshwane principles) усвојене 2013. године. Сматра да разлози на којима је Управни суд утемељио своју одлуку немају никакво упориште у меродавном праву, актима међународних тела, устаљеној судској пракси Европског суда за људска права и Комитета УН. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и побијану пресуду преиначи, а истиче и захтев за накнаду трошкова поступка.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде који је поднет због повреде закона, Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности наводи да је у оспореном решењу правилно нашао да Министарство одбране (на коме је у смислу члана 24. став 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја терет доказивања) није доказало да је испуњен било који кумулативно прописан услов из члана 8. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја за ограничење/ускраћивање приступа траженим информацијама (у односу на које се у смислу одредаба чл. 2. и 4. тог закона интерес јавности увек претпоставља), и то: да се ради о информацији или документу за који је прописом или службеним актом заснованим на закону одређено да се чува као тајна, односно који је (као поверљив документ) доступан само одређеном кругу лица (формални услов); да је ограничење права у конкретном случају оправдано у демократском друштву; да се ради о информацији или документу због чијег би одавања могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом које претежу над интересом за приступ информацијама (материјални услов). Понавља разлоге из оспореног решења због којих је нашао да нису испуњени наведени услови, односно због којих сматра да тражене информације треба учинити доступним јавности. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и побијану пресуду преиначи.

Републички јавни тужилац у одговорима на захтев предлаже да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетим захтевима и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима, Врховни касациони суд је нашао да су захтеви неосновани.

Према разлозима образложења побијане пресуде, из образложења решења Министарства одбране произлази да су у том решењу наведени правни прописи и да је указано на разлоге због којих подносилац сматра да би се њиховим одавањем нанела штета оперативној и функционалној способности Војске. Министарство одбране је

одбило захтев тражиоца за слободан приступ траженим информацијама, налазећи да у конкретном случају над интересом јавности да зна претеже заштита интереса одбране земље, заштита тајности података и заштита приватности и других права личности. За разлику од тога, Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности у образложењу оспореног решења није навео разлоге због којих налази да Министарство одбране није доказало да у конкретном случају интерес одбране земље не претеже над интересом јавности да зна, наглашавајући да је ускраћивање права на приступ информацијама с позивом на тајност докумената могуће ако су кумулативно испуњена два услова, и то: да је документ у коме су садржане тражене информације одређен за тајни и означен одговарајућим степеном тајности у складу са Законом о тајности података и подзаконским актима донетим на основу тог закона и да су учињене извесним последице које би могле наступити по интересе заштићене законом, а које претежу над интересом јавности да зна. По оцени Управног суда, околност да је првостепени орган тражене информације означио степеном тајности „поверљиво“, позивајући се на прописе означене у образложењу оспореног решења, указује да те информације могу бити доступне само одређеном кругу лица, у које не спада тражилац информација. Образложење туженог да тражене информације нису одређене и означене поверљивим, у складу са одредбама Закона о тајности података, није од утицаја на другачију одлуку суда у овој правној ствари, с обзиром на одредбу члана 105. став 1. Закона о тајности података који се примењује од 01.01.2010. године, а којим је прописано да од дана ступања на снагу тог закона, подаци и документа означени степеном тајности на основу раније донетих прописа задржавају врсту и степен тајности означен по ранијим прописима. Суд је имао у виду и одредбу става 2. истог члана закона, којом је прописано да ће руководиоци органа јавне власти преиспитати означене податке и документа из става 1. овог члана у року од две године од дана ступања на снагу овог закона, у складу са одредбама овог закона, али налази да ознаке података и докумената које нису преиспитане у прописаном року не води несумњиво закључку да се не ради о подацима односно документима одређеног степена тајности. Следом наведеног, Управни суд је на основу одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. у вези са чланом 46. став 2. Закона о управним споровима поништио оспорено решење, а како у конкретном случају природа ствари дозвољава и чињенично стање пружа поуздан основ за доношење одлуке у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима, суд је применом члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), одбио жалбу Фонда за хуманитарно право као неосновану.

Одредбама члана 46. Устава Републике Србије јемчи се слобода мишљења и изражавања, као и слобода да се говором, писањем, сликом или на други начин траже, примају и шире обавештења и идеје (став 1), с тим да се слобода изражавања може законом ограничити, ако је то неопходно ради заштите права и угледа других, чувања ауторитета и непристрасности суда и заштите јавног здравља, морала демократског друштва и националне безбедности Републике Србије (став 2).

Слобода изражавања гарантована је и у члану 10. Европске конвенције о људским правима, тако што је утврђено да свако има право на слободу изражавања. Ово право укључује слободу поседовања сопственог мишљења, примања и саопштавања информација и идеја без мешања јавних власти и без обзира на границе. Пошто коришћење ових слобода повлачи за собом дужности и одговорности, оно се може подвргнути формалностима, условима, ограничењима или казнама прописаним

законом и неопходним у демократском друштву у интересу националне безбедности, територијалног интегритета или јавне безбедности, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, заштите угледа или права других, спречавања откривања обавештења добијених у поверењу, или ради очувања ауторитета и непристрасности судства.

Из наведених одредаба Устава и Европске конвенције произлази да слобода изражавања у себи обухвата и слободу примања и саопштавања информација. Ове слободе повлаче за собом дужности и одговорности и могу бити подвргнуте формалностима, условима, ограничењима или казнама прописаним законом, али искључиво због разлога који су набројани у члану 46. став 2. Устава и члану 10. став 2. Европске конвенције.

Право на приступ информацијама од јавног значаја којима располажу органи јавне власти, ради остваривања и заштите интереса јавности да зна и остварења слободног демократског поретка и отвореног друштва, уређено је Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Службени гласник РС“, бр. 120/04, 54/07, 104/09 и 36/10). Информација од јавног значаја, у смислу овог закона, јесте информација којом располаже орган јавне власти, настала у раду или у вези са радом органа јавне власти, садржана у одређеном документу, а односи се на све оно о чему јавност има оправдан интерес да зна. (члан 2) Сматра се да оправдани интерес јавности да зна, из члана 2. овог закона, постоји увек када се ради о информацијама којима располаже орган власти које се односе на угрожавање, односно заштиту здравља становништва и животне средине, а ако се ради о другим информацијама којима располаже орган власти, сматра се да оправдани интерес јавности да зна, из члана 2. овог закона постоји, осим ако орган власти докаже супротно. (члан 4)

Одредбама чл. 9-14. наведеног закона прописани су случајеви искључења и ограничења слободног приступа информацијама од јавног значаја. Одредбама члана 9. прописано је да орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја, поред осталог, ако би тиме: озбиљно угрозио одбрану земље, националну или јавну безбедност или међународне односе (тачка 3) или учинио доступним информацију или документ за који је прописима или службеним актом заснованим на закону одређено да се чува као државна, службена, пословна или друга тајна, односно који је доступан само одређеном кругу лица, а због чијег би одавања могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом који претежу над интересом за приступ информацији (тачка 5). Према одредбама члана 14, орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја ако би тиме повредио право на приватност, право на углед или које друго право лица на које се тражена информација лично односи, осим: 1) ако је лице на то пристало; 2) ако се ради о личности, појави или догађају од интереса за јавност, а нарочито ако се ради о носиоцу државне и политичке функције и ако је информација важна с обзиром на функцију коју то лице врши; 3) ако се ради о лицу које је својим понашањем, нарочито у вези са приватним животом, дало повода за тражење информације.

Подносилац захтева Фонд за хуманитарно право из Београда сматра да му је побијаном пресудом Управног суда неоправдано ускраћено право на достављање информација неопходних за истраживање почињених ратних злочина током сукоба на

Косову и Метохији које су од јавног интереса. Испитујући основаност поднетог захтева, а посебно да ли је достављање тражених информација било одлучујуће за остваривање права подносиоца захтева на „слободу примања и саопштавања информација“, Врховни касациони суд се руководио критеријумима успостављеним у пресуди Европског суда за људска права (у даљем тексту: ЕСЈП) *Мађарски хелсиншки одбор против Мађарске* (ст. 149 до 180 пресуде Великог већа ЕСЈП од 8. новембра 2016. године, број представке 18030/11), а ти критеријуми су: а) циљ захтева за приступ информацијама, б) природа тражених информација, в) улога тражиоца информације и г) да ли су тражене информације спремне и доступне.

Неке категорије информација су од изузетно великог јавног интереса због свог посебног значаја за процес демократског надзора и владавину права. Сходно томе, постоји врло јака претпоставка, а у неким случајевима и претежан императив, у корист јавног и проактивног објављивања таквих информација. Из списка предмета произлази да је подносилац захтева Фонд за хуманитарно право из Београда тражио достављање информација о томе ко је био командир а ко заменик командира Одељења за асанацију бојишта у 52. артиљериско-ракетној бригади Војске Југославије током сукоба на Косову 1998. и 1999. године, као и да ли се та лица налазе у служби Војске Србије и на којим радним местима су распоређена, односно уколико нису у служби Војске Србије када им је и из којих разлога престао радни однос, као и документ о оснивању Одељења за асанацију бојишта 52. артиљериско-ракетне бригаде Војске Југославије. Прибављање информација значајних за откривање ратних злочина несумњиво представља циљ који оправдава приступ информацијама неопходним за његову реализацију. Међутим, у склопу осталих критеријума неопходно је испитати да ли су конкретне информације тражене у овом предмету биле неопходне подносиоцу захтева за остваривање тог циља и да ли треба прво да буду доступне подносиоцу.

Министарство одбране је одбило захтев Фонда за хуманитарно право из Београда за давање тражених информација са образложењем да се ради о подацима о дужностима које су обављене по ратној формацији и ратном распореду за време сукоба на Косову и Метохији 1999. године, који се сагласно одредби члана 59. Закона о војној, радној и материјалној обавези („Службени гласник РС“, бр. 88/09 и 95/10), чувају као тајни подаци. У погледу чувања ових података примењују се опште мере заштите података из члана 32. тачка 11. Закона о тајности података, којим је прописан заштитни режим радних и формацијских места у оквиру акта о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места. У првостепеном решењу је наведено да је одредбама чл. 81. до 102. Закона о одбрани („Службени гласник РС“, бр. 116/07, 88/09 и 104/09-др. закон) прописано да се Планом одбране Републике Србије утврђују задаци свих субјеката одбране у погледу организације снага, средстава, мера и поступака за рад државних органа, као и употреба Војске и других снага одбране у ратном и ванредном стању, као и да су подаци о ратној формацији и употреби јединица војске саставни део Плана одбране који носи степен тајности „државна тајна“ и са којим располаже само руковалац Плана одбране. Такође је наведено да су подаци о професионалним војним лицима садржани у документима персоналне евиденције који се воде по службеној дужности у складу са одредбама Правилника о персоналној евиденцији у Војсци Југославије („Служени Војни лист“, број 12/97) означени као поверљиви и да нису доступни јавности, а да могу бити доступни искључиво органима Министарства одбране, Војске Србије, судским органима и лицима на које се ти подаци односе, као и да би се њиховим одавањем, између осталог, повредиле одредбе члана 13. став 1. тачка

8. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/07, 88/09 и 101/10). Своју одлуку првостепени орган је образложио и тиме да се предмет конкретног захтева односи на тражење података о личности који се у смислу члана 14. тач. 2. и 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја не могу учинити доступним јавности без сагласности лица на које се односе, а у конкретном случају лице чији се лични подаци траже, својим понашањем није дало повода за тражене информације, нити је дало свој пристанак.

Сагласно одредби члана 2. тачка 2) Закона о тајности података („Службени гласник РС“, број 104/09), тајни податак је податак од интереса за Републику Србију који је законом, другим прописом или одлуком надлежног органа донесеном у складу са законом, одређен и означен одређеним степеном тајности. Одредбама члана 8. истог закона прописано је да се као тајни податак може одредити податак од интереса за Републику Србију чијим би откривањем неовлашћеном лицу настала штета, ако је потреба заштите интереса Републике Србије претежнија од интереса за слободан приступ информацијама од јавног значаја (став 1). Подаци из става 1. члана 8. односе се нарочито на: 1) националну безбедност Републике Србије, јавну безбедност, односно на одбрамбене, спољно-политичке, безбедносне и обавештајне послове органа јавне власти; 2) односе Републике Србије са другим државама, међународним организацијама и другим међународним субјектима; 3) системе, уређаје, пројекте, планове и структуре који су у вези са подацима из тач. 1) и 2) овог става; 4) научне, истраживачке, технолошке, економске и финансијске послове који су вези са подацима из тач. 1) и 2) овог става.

Одредбом члана 102. став 1. Закона о одбрани („Службени гласник РС“, бр. 116/07, 88/09, 104/09, 10/15 и 36/18) прописано је да тајни подаци који се односе на систем одбране означени као подаци од интереса за националну безбедност Републике Србије, као и тајни подаци настали у раду команди, јединица и установа Војске Србије, чијим би откривањем неовлашћеним лицима настала штета, штите се у складу са законом којим се уређује заштита тајности података и не могу се учинити доступним јавности. Тајним подацима значајним за систем одбране сматрају се, поред осталог, подаци о плановима употребе Војске Србије, ратној организацији и формацији команди, јединица и установа Војске Србије, подаци о борбеним и другим материјалним средствима, односно врстама покретних ствари намењених потребама одбране, чијим би откривањем неовлашћеним лицима могла настати штета по оперативну и функционалну способност Војске Србије (члан 102. став 2. тачка 2).

Према одредби члана 59. став 3. Закона о војној, ратној и материјалној обавези („Службени гласник РС“, бр. 88/09, 95/10 и 36/18), подаци о ратном распореду су тајна.

Из цитираних одредаба закона произлази да се тражене информације о ратном распореду професионалних војних лица у Војсци Југославије чувају као тајни подаци. Њихово откривање могуће је уколико је интерес јавности да сазна те податке претежнији од права или интереса који се штите тајном. Глобалним принципима о националној безбедности и праву на приступ информацијама (Tshwane principi) утврђено је да постоји претежан јавни интерес за откривање информација о грубим кршењима људских права или озбиљним повредама међународног хуманитарног права, укључујући и кривична дела према међународном праву, као и о систематском и масовном кршењу права на личну слободу и сигурност, те да приступ таквим

информацијама ни у којим околностима не сме да буде ускраћен. (Део II, Принцип 10, А. став 1)

У захтеву Фонда за хуманитарно право се наводи да је подносилац захтева невладина организација која се бави документовањем кршења људских права у време оружаног сукоба на територији бивше Југославије, заступањем жртава кршења људских права у остваривању њихових права на истину и правду, праћењем суђења за ратне злочине, убистава и других кривичних дела у контексту оружаног сукоба и подстицањем институција и друштва на суочавање са прошлошћу на темељу владавине права и поштовање људских права. Врховни касациони суд сматра да се због наведеног ангажовања Фонд за хуманитарно право може окарактерисати као „друштвени чувар“ у складу са праксом ЕСЉП који има посебну улогу у прикупљању информација од јавног значаја и њиховог саопштавања јавности.

Врховни касациони суд, међутим, налази да чињенице да тражене информације испуњавају тест јавног интереса и да подносилац захтева има улогу „друштвеног чувара“, саме по себи, нису довољне да се тражене информације учине доступним управо подносиоцу захтева. Наиме, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о тајности података, државни органи које бира Народна скупштина, руководиоци државних органа које бира Народна скупштина, судије Уставног суда и судије, овлашћени су да приступе подацима свих степена тајности који су им потребни за обављање послова из њихове надлежности без безбедносне провере. Недостављање тражених информација о ратном распореду професионалних војних лица у Војсци Југославије, није могло спречити подносиоца захтева у истраживању почињених ратних злочина током сукоба на Косову и Метохији, нити у подношењу кривичне пријаве за кривична дела о чијем постојању је подносилац захтева стекао сазнања, јер се кривична пријава може поднети и против непознатог извршиоца а потребне податке о извршиоцу кривичног дела могу прибавити надлежни државни органи без обзира на степен њихове тајности на основу члана 38. став 1. Закона о тајности података. Сагласно одредби члана 280. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 55/14), државни и други органи, правна и физичка лица пријављују кривична дела за која се гони по службеној дужности, о којима су обавештена или за њих сазнају на други начин, под условима предвиђеним законом или другим прописом. Кривична пријава се подноси надлежном јавном тужиоцу, писмено, усмено или другим средством. (члан 281) Ако јавни тужилац из саме кривичне пријаве не може оценити да ли су вероватни наводи пријаве или ако подаци у пријави не пружају довољно основа да може одлучити да ли ће спровести истрагу или ако је на други начин сазнао да је извршено кривично дело, јавни тужилац може сам прикупити потребне податке. (члан 282. став 1. тачка 1) На основу наведених одредаба Законика о кривичном поступку несумњиво се може закључити да информације које је тражио подносилац захтева може без ограничења прибавити надлежни тужилац или суд. Поред тога, имајући у виду садржину тражених информација, Врховни касациони суд је оценио да њихово прибављање није имало за циљ обавештавање јавности о питањима од општег интереса, већ „устпостављање кажњивости за злочине“ што се, како је већ наведено, могло постићи и без прибављања тражених података од Повереника за информације од јавног значаја.

Полазећи од свега изложеног, Врховни касациони суд сматра да је одсуство праве сврхе за подношење захтева за приступ информацијама од јавног значаја, те

одсуство улоге коју би подносилац захтева требало да има у омогућавању приступа јавности таквим информацијама, у овом конкретном случају, оправдало ускраћивање приступа траженим информацијама у побијаној пресуди.

Имајући у виду све наведено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у првом ставу диспозитива ове пресуде.

С обзиром на то да су захтеви за преиспитивање судске одлуке одбијени, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) у другом ставу диспозитива пресуде одбио захтев Фонда за хуманитарно право из Београда за накнаду трошкова поступка.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 30.06.2021. године, Узп 63/2021

Записничар,
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић